

O jeziku kajkavskoga pjesništva Jasne Vuge

Kuzmić, Boris

Source / Izvornik: **Dijalekti, jezična povijest i tradicija. Zbornik u čast Josipu Liscu., 2020, 417 - 426**

Book chapter / Poglavlje u knjizi

Publication status / Verzija rada: **Published version / Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:131:344348>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-08-01**

Sveučilište u Zagrebu
Filozofski fakultet
University of Zagreb
Faculty of Humanities
and Social Sciences

Repository / Repozitorij:

[ODRAZ - open repository of the University of Zagreb
Faculty of Humanities and Social Sciences](#)

O jeziku kajkavskoga pjesništva Jasne Vuge

Boris Kuzmić

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

bkuzmic@ffzg.hr

U radu se analizira jezik kajkavskoga pjesništva Jasne Vuge (1949. g.) objavljenog u zbirci *Za vse naše*. Analiza će pokazati u kojoj mjeri autoričin suvremeni kajkavski književni jezik uključuje dijakroniju (poznavanje jezika stare kajkavske književnosti) i sinkroniju (suvremene turopoljske govore, pogotovo velikogorički govor, čija je autorica izvorna govornica).

KLJUČNE RIJEČI: kajkavsko pjesništvo, kajkavski književni jezik, Jasna Vuga, Velika Gorica, Turopolje

U radu se jezičnoj analizi neće pristupiti isključivo kao samosvojnome tekstu, nego će se uključiti i poznavanje jezika stare kajkavske književnosti kao i suvremenih turopoljskih govora, čija je autorica izvorna govornica. Čini mi se zanimljivim istražiti njezin pjesnički jezik zato što može pokazati koliko prati književnu tradiciju, koliko suvremene dijalektalne crte koje su zajedničke i većini kajkavskih govora, a koliko je njezin pjesnički izričaj isključivo turopoljski. Da bi se moglo utvrditi koliko pisci pišu svojim materinskim govorom, potrebno bi bilo izraditi fonološki i morfološki opis njihova zavičajnog govora. U slučaju pjesnikinje Jasne Vuge riječ je o velikogoričkom govoru, koji zasad nema samostalne jezične analize, ali je djelomice obrađen u radovima istraživača turopoljskih govora, posebice u onim Antuna Šojata (1982). Prema Šojatu (1982: 322), velikogorički govor pripada središnjoj skupini turopoljskih govora. Jezik Jasne Vuge analizira se na fonološkoj i morfološkoj razini zato što one najbolje zrcale tipične dijalektalne osobine. Fonološke se i morfološke osobitosti uspoređuju s crtama drugih turopoljskih govora (Šojat 1982), ali se i odmjeravaju o jezik bogate kajkavske pisane baštine (Šojat 2009).

Pjesnikinja Jasna Vuga rođena je 18. studenoga 1949. u Zagrebu. Živi od rođenja u Velikoj Gorici. Školovala se u Velikoj Gorici i Zagrebu, gdje je diplomirala

na Filozofskom fakultetu kroatistiku i pedagogiju. Kasnije je upisala i poslijediplomski studij iz metodike nastave hrvatskoga jezika. Kraće je vrijeme radila kao profesorica u školi. Pjesme objavljuje u nizu domaćih zbornika i časopisa. Pisala je i novinarske članke za *Glasnik Turopolja* i prevodila je s engleskog jezika. Do danas je objavila samostalne zbirke pjesama, mahom u vlastitoj nakladi: *Smiješim se nepoznatim ljudima* (1993), *Blage kiše* (1998), *Čekanja* (2000), *Sunce u srcu* (2002), *Pupoljak u trnju* (2003), *Budi kao dan i noć* (2004), *Dašak vedrine* (2005), *Vrtuljak života* (2006), *Izabrane pjesme* (2007), *Zov* (2008), *Uvijek će netko doći* (2009), *Povratak* (2016). Zbirka pjesama *Za vse naše* (2003) jedina je autoričina zbirka nastala na turopoljskom dijalektu kajkavskoga narječja. Sadrži ukupno trideset šest pjesama. U članku brojevi u zagradama označavaju broj stranice u objavljenoj zbirci.

1. Fonološke osobitosti

Refleks *šva* redovito je *e*, npr. *senje* (5), *slaven* (9), *oren* (11), *bogec* (12), *mogel* (15), *den* (20, 30), *rekel* (24), *spekel* (33). Taj je refleks u staroj kajkavskoj književnosti najčešći, a zajednički je i sa stanjem u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 343–344, 2009: 15). Samo u primjeru *sajem* (33) imamo potvrđen akavski refleks uz redoviti ekavski.

Refleks prednjega nosnoga samoglasnika jest *e*, npr. *prijeti* (30), *teže* (31). I u turopoljskim govorima i u staroj kajkavskoj književnosti isti je rezultat (Šojat 1982: 345, 2009: 10–11).

Refleks stražnjega nosnog samoglasnika u nastavku uvijek je *u*, npr. *ruku* (12), *volu* (15), *klobasu* (16), *iglu* (18), *krunu* (26), *ribičiju* (29), *zemlicu* (31). Isti je rezultat i u turopoljskim govorima i u staroj kajkavskoj književnosti (Šojat 1982: 346, 2009: 12–13). U 3. l. mn. nesvršenoga nenaglašenoga prezenta pomoćnoga glagola *biti* i u korijenu imenice *tuga* imamo dvostruki refleks, npr. *tuga* (8) – *tožna* (8); *su rekli* (20), *su povedali* (29) – *so kak tati* (29). U primjerima *ruku* (12), *mučiti* (20), *budi* (23), *budu* (40) nalazim samo refleks *u*, a u primjerima *obloke* (8), *gosto* (18), *soseda* (22), *vročje* (24), *pot* (30), *najenpot* (37), *oblok* (37) potvrđuje se samo refleks *o*. Potonji refleks javlja se u suvremenim turopoljskim govorima, a u staroj kajkavskoj književnosti samo u Vramčevim tekstovima i u pokojem tekstu (Šojat 1982: 346, 2009: 12–13).

U primjeru *šviela* (18) dolazi do zamjene samoglasnika *e* dvoglasom *ie*. Šojat je

navedenu pojavu zabilježio u sjeverozapadnim turopoljskim govorima, a u staroj kajkavskoj književnosti, osim u Pergošića i Vramca, ona nije zabilježena (Šojat 1982: 342, 2009: 11).

Samoglasnik *-i* gubi se u prefiksu *iz-*, npr. *zrasli* (5), *znova* (7), *z grada* (10, 15), *splatilo* (13), *zrasla* (17), *spremešalo* (19), *z nas* (24), *spuniju* (32). U staroj kajkavskoj književnosti ta je pojava rijetka, ali je redovita u turopoljskim govorima (Šojat 1982: 351, 2009: 17–18). U sljedećim primjerima gubljenje glasa *i* redovito je u turopoljskim govorima (Šojat 1982: 351), a nikako navedeno ne nalazimo u staroj kajkavskoj književnosti: *četri* (15), *velke* (14).

Promjena *o > e* potvrđuje se u prefiksu *pro-*, npr. *prejde* (17), *sprečitala* (26), *prekaže* (33), *prejti* (34), *prešla* (41). U jeziku stare kajkavske književnosti samoglasnik *o* pretežito je neizmijenjen, a navedene promjene potvrđuju se u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 342, 348, 409).

Gubljenje samoglasnika *o* na kraju riječi nalazim u primjerima *kak* (5, 21, 24), *prav* (5), *ovak* (7), *onak* (7), *napak* (10), *tak* (22). To je osobina zajednička jeziku stare kajkavske književnosti i suvremenih turopoljskih govora (RHKKJ 1995: 177, 1999: 309, Šojat 1982: 351, 2009: 17).

Gubljenje samoglasnika *u* nalazim u primjeru *navčili* (10). To je zajedničko jeziku stare kajkavske književnosti i suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 351, RHKKJ 1995: 143).

Promjenu *u > o* nalazim u primjerima *od jotra* (22) i *v jotro* (29). Tu pojavu u navedenom primjeru ne nalazimo ni u jeziku stare kajkavske književnosti ni u suvremenim turopoljskim govorima.¹

Refleks *jata* uglavnom je ekavski: npr. *reč* (5), *gde* (5, 19), *imeli* (5), *navek* (5), *detešce* (7), *človek* (7), *sveče* (8), *cvet* (11), *delo* (11), *smeh* (28), *lek* (28). U primjerima *potli* (8) – *potle* (23), *ni* (25) – *nije* (12, 18, 33, 37) potvrđuju se parovi s dvostrukim refleksom: *e-i* ili *i-ije*. U primjeru *od onih* (14) potvrđuje se samo ikavski refleks. Istražujući turopoljske govore Šojat (1982: 345) je zabilježio refleks *e* u kratkom i u dugom slogu. Za ikavski refleks u obliku *ně* nema potvrda u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 345).² Očigledno je da su oblici s ikavskim i jekavskim refleksom *jata* nastali pod utjecajem hrvatskoga standardnog jezika.

Slogotvorno *l* dalo je *o* ili češće *ol*, npr. *sončece* (8), *polno* (10), *poln* (12, 39),

¹ Šojat (1982: 348) navedenu pojavu nalazi samo u primjerima *kokruza*, *kokoruza* i *kromper*.

² Šojat (1982: 345) je zabilježio samo primjere: *kukurikati*, *osim*, *prijatel*, *sim*, *sinokoša*, *tirati*.

dolgo (18), *solza* (28), *dolgu* (29). U jeziku stare kajkavske književnosti pretežit je refleks *u*, kao i u suvremenim turopoljskim govorima, rjeđe *o* (Šojat 1982: 346; 2009: 12). Zanimljiv je refleks *ol* u autoričnim pjesmama. Za nj ne nalazimo potvrde u jeziku stare kajkavske književnosti, a ni u suvremenim kajkavskim govorima (usp. Lončarić 1996: 67-87; Šojat 2009: 12). Taj se refleks potvrđuje samo u suvremenim čakavskim govorima kvarnerskoga otočja, a svakako ga poznaju i drugi slavenski jezici, primjerice ruski (usp. Lisac 2009: 18).

Slogotvorno *r* čuva se u primjerima *prve* (5), *obrnul* (12), *vrti* (35). U jeziku stare kajkavske književnosti pretežito nalazimo bilježenje slogotvornoga *r* glasovnom sekvencom *er*, a u govoru mnogih turopoljskih sela takvo *e* znatno se reducira (Šojat 2009: 14).

U primjerima *rast* (14) i *oče* (35) gubi se početno *h*. U središnjem i završnom slogu *h* se čuva: *od onih* (14), *ze stiheki moji* (28). U turopoljskim se govorima početno *h* najčešće gubi, a središnje se *h* gubi ili zamjenjuje glasovima *v* ili *j* (Šojat 1982: 356). Ispred *t* u oblicima glagola *šteti* (= htjeti) *h* se mijenja u *š*: *štel* (40). Skupina *hv* mijenja se u *f* u primjeru *fala* (15, 18). Posljednje su dvije pojave razvidne i u turopoljskim govorima (Šojat 1982: 357). U staroj kajkavskoj književnosti, bez razlike u položajima ili pripadnosti pojedinim suglasničkim skupinama, redovito se čuva etimološko *h* (Šojat 2009: 27).

Protetsko *v* nalazim u primjerima *vučeni* (15), *vučiti* (15), *vuru* (25), *vudri* (36), *vužiga* (38). To je osobina zajednička jeziku stare kajkavske književnosti i suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 349; 2009: 16).

Protetsko *j* nalazim u primjeru *joči* (18, 22). Navedenu pojavu autorica preuzima iz općekajkavske "koine" jer turopoljski govori poznaju samo protetsko *v* (Šojat 1982: 349). U jeziku stare kajkavske književnosti protetsko *j* ne nalazimo (Šojat 2009: 16).

Završno se *-l* čuva, npr. *zasijal* (5), *obrnul* (12), *čul* (16), *pobral* (19), *smisel* (37). Ista je situacija u staroj kajkavskoj književnosti i u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 359, 2009: 22-23).

Depalatalizacija glasa *l* redovito se provodi, npr. *Turopolu* (5), *kaplice* (8), *pogrblena* (14), *ludi* (19), *lubav* (24), *spremišla* (25), *zemlicu* (31), *lubavi* (40), *kluč* (41). Samo u dvama primjerima ona se ne provodi: *življenje* (10, 33, 39, 41, 42), *življenja* (37), *spravljala* (18), ali: *spravla* (25). U većini suvremenih turopoljskih govora izvršena je depalatalizacija glasa *l*, a u staroj kajkavskoj književnosti puno je toga ovisilo o pojedinim položajima u riječi ili sufiksima koji će omogućiti ili spriječiti provođenje depalatalizacije (Šojat 1982: 359, 2009: 22-24).

Suglasnik *n* redovito se realizira, npr. *senje* (5), *ufanjem* (5), *jesenjega* (8), *dunja* (10), *življenje* (10), *sećanje* (21), *kušnje* (38), *senjam* (40). Depalatalizaciju *n* nalazim u primjeru *pašnaki* (32). Samo u primjeru *poštejne* (23) autorica provodi metatezu palatalnoga elementa. U jeziku starije kajkavske književnosti broj potvrda za promjene *n* > *n*, *jn* vrlo je malen (Šojat 2009: 24), a u suvremenim turopoljskim govorima to je redovita pojava (Šojat 1982: 360–361).

Refleks glasa *t'* jest *č*, npr. *noć* (8, 29), *sveće* (8), *neće* (9, 35), *domaći* (19). To je razvidno i u staroj kajkavskoj književnosti i u suvremenih turopoljskih govora (Šojat 2009: 29, 1982: 361).

Refleks glasa *d'* jest *đ*: *dežda* (8, 27), *dežd* (12). To je razvidno i u staroj kajkavskoj književnosti i u suvremenih turopoljskih govora (Šojat 2009: 30–31, 1982: 361).

Autorica čuva staru skupinu *čl-*, npr. *človek* (7, 37, 41), *človeka* (34). U jeziku stare kajkavske književnosti ona je također sačuvana (RHKKJ 1985: 307), a u suvremenim turopoljskim govorima dolazi do promjene *čl* > *č* (Šojat 1982: 363).

Promjenu *pš* > *š* nalazim u primjeru *šenicu* (5). Navedena promjena nije zabilježena u jeziku stare kajkavske književnosti, ali je nalazimo u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 362; 2009: 36).

Čuva se suglasnička skupina *pt* u primjeru *ptič* (42). Ta je pojava zabilježena u jeziku stare kajkavske književnosti, ali u suvremenim turopoljskim govorima dolazi do promjene *pt* > *t* (Šojat 1982: 362, 2009: 36).

Suglasničku skupinu *šč* nalazim u primjerima *dvorišće* (10) i *vriščiju* (10). To je pojava zajednička jeziku stare kajkavske književnosti i suvremenih turopoljskih govora (Šojat 1982: 361, 2009: 34–35).

Suglasnička skupina *vs* čuva se u primjerima *vse* (7, 11, 14, 19, 25, 33, 41), *vsak* (9, 13, 19), *vsakog* (19), *vsi* (28), *vsega* (36), *vsaki* (37). Promjenu *vs* > *s* nalazim u primjerima *sakem* (25), *saki* (30). Samo u dvije pjesme nalazim štokavsku promjenu *vs* > *sv*: *svu* (40), *svi* (40), *sva* (40, 42). U staroj kajkavskoj književnosti čuva se skupina *vs*, promjena *vs* > *s* potvrđuje se u suvremenim turopoljskim govorima, a posljednja promjena tipična je za štokavštinu (Šojat 1982: 357, 2009: 37).

Rotacizam se potvrđuje u primjerima *moreju* (13), *nigdar* (23), *moreš* (41). To je osobina zajednička jeziku stare kajkavske književnosti i suvremenim turopoljskim govorima (RHKKJ 1991: 683, Šojat 1982: 358).

Jednačenje po mjestu tvorbe u *sandhi*-položaju potvrđuje se primjerom *ž njim* (10), ali: *z njima* (15). To je razvidno i u staroj kajkavskoj književnosti, a i u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 363, 2009: 38).

Za nepremetnute i nehotirane suglasničke skupine *jt* i *jd* u prefigiranim oblicima glagola *iti* nalazim potvrde u sljedećim primjerima: *dojde* (7), *prejde* (17), *dojdite* (19), *pojdu* (31), *prejti* (34, 38), *pojdi* (40). Pojava je redovita u staroj kajkavskoj književnosti i u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 359; 2009: 34).

Promjenu *v > f* nalazim u primjerima *firefi* (14), *prafcati* (21), *fkral* (23), ali: *navčili* (10). Nju stari kajkavski pisci ne bilježe, ali je ona živa u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 357; 2009: 21).

Promjenu *dn > n* nalazim u primjerima *pane* (30), *najenpot* (37), *jen čas* (41). Ta je promjena u jeziku stare kajkavske književnosti iznimno rijetka – za nju nalazimo tek nekoliko potvrda (Šojat 2009: 37). U suvremenim turopoljskim govorima provodi se redovito (Šojat 1982: 364, 405).

Autoričini primjeri s početnom skupinom *kl*, kao npr. *klobasa* (16), *klobasu* (16) zabilježeni su i u staroj kajkavskoj književnosti i suvremenim turopoljskim govorima (RHKKJ 1989: 300).

Neprovođenje druge palatalizacije nalazim u primjerima *cvrčki* (21), *pašnaki* (32). To je zajedničko obilježje jezika stare kajkavske književnosti i suvremenih turopoljskih govora.

Neprovođenje sekundarne jotacije nalazim u primjerima *protuletje* (11), *protuletju* (40), *cvetju* (40). U staroj kajkavskoj književnosti nema nijedne potvrde za promjenu *tj > č*, međutim, u suvremenim turopoljskim govorima rijetki su primjeri za navedenu pojavu (Šojat 1982: 359; 2009: 33).

Gubljenje pojedinih suglasnika nalazim u primjeru *v kujnici* (10). Ta je pojava česta u suvremenim turopoljskim govorima, a izostaje u jeziku stare kajkavske književnosti (Šojat 1982: 365).

2. Morfološke osobitosti

Imenice m. i sr. roda u L jd. imaju nastavak *-u*, npr. *na koncu* (7), *pri srcu* (8), *na selu* (10), *v sakem pogledu* (25), *u redu* (25), *na koncu* (29), *po oblaku* (31)³; u I jd. nastavak *-em*, npr. *pred špiglem* (25); u G mn. nastavak *-i*, npr. *ze stiheki moji* (28); u I mn. *-ima*, npr. *dobrim delima* (38). U jeziku stare kajkavske književnosti potvrđeni su svi jedninski nastavci (Šojat 2009: 44). U suvremenim turopoljskim

³ U jednom primjeru nalazim nastavak *-i*, npr. *po leti* (24). Navedeni nastavak nalazimo samo u kajkavskih pisaca 16. stoljeća (Šojat 2009: 68).

govorima potvrđeni su svi nastavci, osim štokavskoga nastavka *-ima* u I mn. (Šojat 1982: 387–393).

Imenice ž. roda u V jd. imaju nastavak *-a*, npr. *deklica moja* (40); u L jd. imaju nastavak *-i*, npr. *v mreži* (5), *v kujnici* (10), *pri meši* (15), *v zipki* (21), *po zimi* (24), *v mašti* (36), *v beloju opravici* (40); u A mn. analoški nastavak *-e* u primjeru *žile* (9), *oprave* (17). U jeziku stare kajkavske književnosti i u suvremenim turopoljskim govorima potvrđeni su svi nastavci (Šojat 1982: 395–396, 2009: 44). U G mn. nalazim samo jednu potvrdu sa štokavskim nastavkom *-a – do solza* (28) – te u I mn. sa štokavskim nastavkom *-ima – z mislima* (17, 20).

Naglašeni oblik ličnih zamjenica *ja* i *ti* u DL glasi *meni* (40, 42), a u I *menom* (22, 40, *tebom* (40). U jeziku stare kajkavske književnosti i suvremenih turopoljskih govora zabilježeni su samo oblici DL. Oblik I nije zabilježen ni u jeziku stare kajkavske književnosti ni u suvremenim turopoljskim govorima (Šojat 1982: 402; 2009: 66).

Nema puno potvrda za nelične zamjenice: G jd. *tega* (28), D jd. *mojoj mamici* (40), L jd. *na tem svetu* (17), *na tvome dlanu* (42), *v čem* (17); G mn. *onih* (14), *moji* (28). Oblike *mojoj* i *onih* autorica uzima iz kajkavske književnosti, a oblik *tvome* iz štokavštine.

Zamjenica *kaj* potvrđuje se istim oblikom: *kaj* (8, 17, 18, 21, 22, 29), *nekaj* (5, 19, 30), (u priloga: *zakaj* 5, 7, 19). Zamjenica *što* javlja se samo u zanijekanom obliku *niš* (16, 29, 36). Umjesto zamjenice *nigdo* potvrđuje se zamjenica *nihče* (23).

Zabilježena su dva ista komparativa i superlativa: *pametnejša* (14), *bolši* (34), *najbolši* (28, 34), *najpametnejši* (34). U jeziku stare kajkavske književnosti i u suvremenih turopoljskih govora potvrđuje se oblik (*naj*)*bolši*, dok je drugi oblik vezan uz jezik stare kajkavske književnosti (Šojat 1982: 401, 2009: 63).

Svršeni prezent glagola *biti* ima samo kraće oblike koji se potvrđuju samo u okviru futura drugog. U 3. l. mn. prezenta najčešće se ne provodi analogija prema 2. l. mn., npr. *vriščiju* (10), *šumiju* (32); *šepču* (8), *vele* (15, 19), *pojdu* (31), *mame* (40), *budu* (40), *vide* (40), *stide* (40).

Pri tvorbi futura drugog autorica redovito rabi kratke oblike svršenoga prezenta pomoćnoga glagola *biti*, npr. *buš ostal* (9), *buš postal* (9), *buš skril* (21), *buš spekel* (33), *bu prešla* (8), *bu srela* (25), *bumo ostali* (5), *buju zrasla* (17), *se buju smejali* (28).

Od imperativnih oblika izdvajam: 2. l. jd. *naj biti* (8), *naj pozabiti* (22), *daj* (26, 27), *budi* (23, 40), *pomoli se* (27), *pojdi* (40); 3. l. jd. *nek se seti* (34); 3. l. mn. *nek*

se smeju (28).

Od kondicionala prvog potvrđuju se samo oblici za 3. l. jd. i 1. l. mn., npr. *bi bil* (17); *bi znali* (5), *bi bili* (19).

Od svih navedenih glagolskih oblika potvrđuju se svi u jeziku stare kajkavske književnosti, osim oblika *buju* (Šojat 2009: 73, 81, 83–85, 88). U suvremenim turopoljskim govorima potvrđuju se svi glagolski oblici (Šojat 1982: 406–418). Česticu *nek* u 3. l. jd. i mn. imperativa autorica preuzima iz štokavskih izvora.

3. Zaključak

Uspoređujući autoričinu pisanu građu sa stanjem u jeziku stare kajkavske književnosti (a) te u suvremenim turopoljskim govorima (b) možemo očekivati četiri moguće situacije: 1. jezične osobitosti koje su zajedničke (a) i (b), 2. jezične osobitosti vezane samo uz (a), 3. jezične osobitosti vezane samo uz (b), 4. jezične osobitosti koje ne pripadaju ni (a) ni (b).

Na fonološkom i morfološkom planu u istraženoj građi najčešće se potvrđuju osobitosti pod rednim brojem 1.

Pod rednim brojem 2. nalazim: čuvanje završnog *h*, protetsko *j*, čuvanje suglasnika *nj*, čuvanje suglasničkih skupina *čl*, *pt*, *vs*, *D mojoj*, *G onih* i superlativ *najpametniji*.

Pod rednim brojem 4. nalazim: promjenu *u > o* (*jotro*), ijekavski refleks *jata*, refleks slogotvornoga *l > ol*, promjenu *vs > sv*, pisanje slogotvornoga *r* kao *r*, nastavak *-ima* u I mn. imenica svih triju rodova, nastavak *-a* u G mn. imenica ž. roda, I *menom*, *tebom*, L *tvome*, čestica *nek* u 3. l. jd. imperativa.

Najzanimljivije su one potvrde pod rednim brojem 3: promjena *o > e*, gubljenje završnog *h*, *nj > jn*, *pš > š*, *vs > s*, *v > f*, *dn > n*, oblik *buju*.

LITERATURA

- JUNKOVIĆ, Z. 1956. Izvještaj o istraživanju kajkavskoga dijalekta u zagrebačkoj okolini. *Ljetopis JAZU* 61: 391–395.
- JUNKOVIĆ, Z. 1982. Dioba kajkavskih govora: porodice, tipovi i savezi. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 6: 191–216.
- KEKEZ, S. 2007. O istraživanju turopoljskih govora. *Kaj* 6: 53–66.
- Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika*. 1985. Knjiga prva, svezak 2, Cenitel – Drištavica. Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti – Zavod za jezik IFF. Zagreb.
- Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika*. 1989. Knjiga druga, svezak 5, Kaše – Lazno. Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti – Zavod za jezik IFF. Zagreb.
- Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika*. 1995. Knjiga treća, svezak 7, Mučitelstvo – Nestaja. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti – Zavod za hrvatski jezik HFI. Zagreb.
- ŠOJAT, A. 1963. Izvještaj o istraživanju govora u Turopolju. *Ljetopis JAZU* 67: 310–315.
- ŠOJAT, A. 1963. Izvještaj o istraživanju turopoljskih govora izvršenom 1961. godine. *Ljetopis JAZU* 68: 310.
- ŠOJAT, A. 1967. Položaj turopoljskih govora u hrvatskoj kajkavštini. *Zbornik za filologiju i lingvistiku Matice srpske* 10: 147–153.
- ŠOJAT, A. 1982. Turopoljski govori. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 6: 317–493.
- ŠOJAT, A. 2009. *Kratki navuk jezičnice horvatske. Jezik stare kajkavske književnosti*. Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje. Zagreb.
- VUGA, J. 2003. *Za vse naše*. Vlastita naklada. Velika Gorica.

About the Language of Kajkavian Poetry by Jasna Vuga

ABSTRACT

*The paper analyses the language of the kajkavian poetry collection *Za vse naše* (2003) by Jasna Vuga (1949). The analysis shows to what extent the author's modern Kajkavian literary language includes diachrony (knowledge of the language of the old Kajkavian literature) and synchronicity (contemporary Turopolje speeches, especially the *Velika Gorica* speech, whose author is the native speaker).*

KEYWORDS: kajkavian poetry, kajkavian literary language, Jasna Vuga, *Velika Gorica*, Turopolje